

MILLÖCKER, KARL
ZELL, FRIEDRICH
GENEÉ, RICHARD

**Gasparone : Operett i 3 a. : Text till
sångerna / af F. Zell och R. Genée ; öfv. af E.
Wallmark ; musiken af C. Millöcker**

Stockholm : Abr. Hirsch
1885

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken. EOD erbjuder åtkomst till digitaliserade dokument enbart för personlig, icke-kommersiell användning. För annan användning vänligen kontakta biblioteket.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu>

Operatexter

N:o 15.

GASPARONE

OPERETT I TRE AKTER

AF

F. ZELL OCH **R. GENÉE.**

MUSIK AF C. MILLÖCKER.

ÖFVERSÄTTNING

AF

ERNST WALLMARK.

TEXT TILL SÅNGERNA.

STOCKHOLM
ABR. HIRSCHS FÖRLAG.

50 öre.

1885

GASPARONE

OPERETT I TRE AKTER

F. ZELL OCH R. GENÉE.

MUSIK AF C. MILLÖCKER.

ÖFVERSÄTTNING

AF

ERNST WALLMARK.

TEXT TILL SÅNGERNA.

STOCKHOLM.
ABR. HIRSCHS FÖRLAG.

GASPAREONE

PERSONER.

CARLOTTA, enkegrefvinna della Santa Croce.
NASONI, podestå i Syracusea.
SINDULFO, hans son.
ERMINIO, grefve.
LUIGI, grefvens vän.
BENOZZO, värdshusvärd.
SORA, Benozzos hustru.
ZENOBIA, grefvinnans duenna.
MARIETTA, hennes kammarjungfru.
MASSACCIO, smugglare, Benozzos onkel.
RUPERTO CORTICELLI, öfverste.
GUARINI, löjtnant.
EN RÄTTSTJENARE.

SMUGGLARE, MÄN OCH QVINNER I STADEN,
GENSDARMER, TULLBETJENTER, HERRAR OCH DAMER,
SJÖMÄN, BONDFOLK AF BEGGE KÖNEN, m. fl.

STOCKHOLM,

ISAAC MARCUS' BOKTRYCKERI-AKTIEBOLAG.

1885.

FÖRSTA AKTEN.

N:o 1. Introduktion.

- EN RÖST (*bakom scenen*). Oli-ola!
- MASSACCIO (*på scenen*). Oli-ola!
- Hör ni der det välbekanta rop!
- KÖR. Det helsar oss från vänners hop!
- MASS. Med laddning rik komma de igen.
- KÖR. Men hvar är Benozzo?
- MASS. Han sofver än! (*skymdar till värdshuset*).
Benozzo, lata drummel,
Du nog har sofvit nu.
Stig upp förutan mummel!
- BEN. (*gäspar*). Å—äh! Jag kommer ju.
- KÖR. Re'n ä' de här!
Se hvilken präktig last!
Vid klipporna der
Nu göra de fast.
- MASS. Alltmer det börjar dagas,
Derför — försigtighet!
Benozzo! Öppna källarluckan!
- BEN. Å—äh! Min pligt jag vet.
- MASS. Vår slup, med varor lastad,
Nu från Afrikas strand
Kommer hem utan skada,
Förd af vänners säkra hand;
Varom dock på vår vakt!
- BEN. Som sagdt — på vår vakt!
- ALLA. Här hvarest tullens alla snokar
Rundtom oss slå sina krokar,

Gäller att fiffigt och med hast
 Få upp i land vår sköna last.
 Frihet bor på hafvet blå,
 Ty der inga snokar oss nå;
 Men på land kan faran rå
 Om ej med vår list vi dem gäcka.
 Här hvarest tullens alla snokar, etc.

BEN. Pass nu på — raska tag!
 Förr'n det blir ljusan dag
 Alla packor i land,
 Man vid man, hand i hand.

Ja —

Hand i hand langa hit,
 Man vid man gör er flit,
 Låt det gå med all fart!
 Lossad är lasten snart,
 Undangömd i vår vrå,
 Ingen finner den på;
 Hela tullstaten då
 Med lång näsa ska' stå!
 Derfor fort en och hvar
 Gör vår slup hastigt klar,
 Att på nytt böljan blå
 Glad dess köl plöja må!
 Men gif akt på signal'n,
 Att om något hörs af —
 Allt blir tyst som en graf!

ALLA. Dock, när på hafvet oss
 Inga faror mer hota,
 När vi ha kastat loss
 Och vårt segel anskota,
 Och vinden friskar i,
 Då ä' vi frie, vi!

BEN. Men var tyst, ty här på land
 Drifver hin sitt spel ibland
 Derfor fort en och hvar etc.

ALLA. Hurra! Vårt värf är slut.

Det gick på en minut.
 Nu bort igen förr'n oss man ser!
 Låt oss alla kila bort!

(Repris.)

Nu för tullens alla snokar
 Gif akt etc.

N:o 2. Kör och Kupletter.

GENSDARMER OCH TULLBETJENTER.

När vi slå våra lofvar
 Med gällt tara-tata,
 Då veta alla böfvar
 Hvad de att vänta ha.
 Vi blåsa på trumpetén
 Alltjemt: tara-tata!
 Då ser man menigheten
 Med skräck sig undandra.
 Taratata! :||:
 Att Gasparone knipa
 Taratata! :||:
 För oss går som en dans,
 Taratata! :||:
 Rättvisa ska' man skipa
 Taratata! :||:
 På skurken se'n med glans.
 Och fast med finter många
 Han undgått våra klor
 En dag vi honom fånga
 Och få belöning stor.
 Han falla skall till fota,
 Men vi ge ingen nåd;
 Med repet skall han bota
 För sina fräcka dåd! :||:
 NASONI. I tappre stridskamrater
 Som delen alla faror,
 Förargens ej att än
 Han undgått våra snaror!

Snart fångas han och till vår fröjd
 Han sprattla skall i galgens höjd.
 KÖR. Hell vår tappre podestå!
 Traratata! ::
 Ja lefve han, vår podestå!

Kupletter.

NAS.

Den fördömde Gasparone
 Spelar mig för arga spratt;
 Jag får springa som en fåne
 Efter honom dag och natt.
 Hvad i denna natt jag lidit
 Gjort mig grön af ilska re'n.
 Genom täta snår jag skridit,
 Snafvat öfver stock och sten.
 I hvar vrå af mörker höljes
 Tror jag Gasparone döljes,
 Under sängar, under bord,
 Och man letar som förgjord,
 Letar uti lador, skullar,
 Ned för källarns trappor rullar;
 Vind och kök och skafferi,
 Minsta skrubb ej lemnas fri,
 Snokar efter honom så
 Som om gull det gälde få.
 Den, som alla byglar leta,
 Den, som skys i bygder alla,
 Den, hvars spår blott skogar veta,
 Den, som tjufvar broder kalla, —
 Den, som väcker fruktan stor,
 Den — den — den
 Som en ål sig snor ::
 Jemt ur mina klor.

2.

Jag är liksom sönderslagen
 All min kraft är pumpad läns,
 Här i hufvet, der i magen —
 Öfverallt ett tomrum käns,
 Mig från denna mara frälsa,
 Som förkortar livvets längd
 Är jag skyldig rent min helsa
 Att få bofven snarast hängd.
 När åt mig "goddag" man nickar,
 Genast misstänksam jag blickar,
 Tror det Gasparone är,
 Som på skoj mig hyllning bär;
 När champagnekorkar knalla
 Tror jag straxt de oss anfalla,
 Stinger stundom mig en mygg
 Tror *hans* dolk jag i min rygg
 Och jag skriker i en hast:
 "Hjelp! Hitåt! Tag bofven fast!"
Den, som alla byglar leta etc. etc.

N:o 3. Ensemble och Kupletter.

- ALLA. Der är hon! Säg hvad har väl händt?
 SORA. Vänta då!
 BEN. På stund låt allt bli kändt!
 Nå säg! — Hur är det fatt?
 KÖR. Hur är det fatt?
 SORA. Af skräck — —
 NAS. Hvad felas dig?
 SORA. Mig felas andan än;
 Mig ångsten så betog!
 NAS. Ja, ja; det se vi nog.
 BEN. Men tala ändtligen!
 SORA. I tjocka skogen här
 Ett rop på hjälp — helt när
 Af skräck jag mer ej kan —

- NAS. Säg, hvad har hänt! Valan? —
 SORA. Helt visst grefvinnan blifvit öfverfallen.
 NAS. Hvad? Grefvinnan Santa Croce?!
 SORA. Ja — af banditer öfverfallen.
 ALLA. Till hennes hjälp fort skyndom oss!
 CARLOTTA (*kommer in*). Jag re'n ä' här!
 KÖR. Hon ä' här. Hvad har hänt?
 NAS. Kan det väl vara sant
 Att ni helt nyss i fara råkat har?
 CARL. En obetydlighet.
 NAS. Men värdes oss berätta hvad det var!

Kupletter.

1.

CARL. Så när helt nyss jag blifvit fängen
 I denna dunkla pinieskog;
 Med skräcken slapp jag dock den gången;
 Fast faran tycktes vådlig nog.
 Min ystra häst, skild från eskorten,
 Sprang på en okänd skogsväg in;
 Jag öfvergaf mig åt hans ledning,
 En smula tankfull i mitt sinn.
 Men snart ur mina drömmar ljusa
 Jag väckes upp uti en hej;
 Banditer två ur snåret rusa,
 En tar min häst, den andre mej.
 Att jag blef rädd man kan förstå
 Och inom mig jag tänkte så:
 Vara ensam i en pinieskog
 Det kan ofta vara farligt nog.

2.

Min fruktan kan ej bli beskrifven;
 Ej under när så plötsligt man
 Åt röfvarhand till pris är gifven
 Och ej på motstånd tänka kan.

Jag hade re'n ur sadeln fallit;
 Då hörs ett skott — och ett igen;
 Jag blickar upp — och till min räddning
 Raskt ilar fram en ungersven.
 Banditerna till flykten taga;
 Min räddare, en artig man,
 Mig åter hjälpte upp i sadeln,
 Sig bugade och tyst försvann.
 Och detta högst discret jag fann
 Så länge som den sats är sann:
 Vara tvänne i en pinieskog

Det kan ofta vara farligt nog!

NAS. Och den der räddar'n?

CARL. Var — —

NAS. Min son — det tänkte jag!

CARL. (*lätt förlägen*). O nej!

Det var en annan kavaljer

Och artig städs han tycks mot damer vara.

NAS. Ni känner'n då?

CARL. Till namnet ej, dock har

Jag förr rätt ofta honom mött.

NAS. (*parodiskt*). Likgodt!

Hans hjeltedåd var stort, sublimt!

Men säg hvar är han då

På det jag tacka må

För det att han så modigt räddat

Ert dyra lif?

CARL. (*får se Erminio i fonden*). Ha!

Se der han kommer!

NAS. Min son då ändtligt kommer hit?!

CARL. Nej, ej er son — min räddare!

ALLA (*om hvarandra*). Hvem? Han!

CARL. Ja, han!

ALLA. Var det han?

ERMINIO. Ursäkta om jag stör, men hit jag kom

Ert tillstånd blott att spørja om.

CARL. Jag vänligt tackar er därför.

NAS. (*för sig*). Denne man kommer hit
 Och jag spår att hans nit
 Blir min son till malheur.
 Högst misstänkt synes
 Mig allt det här;
 Jag måste veta
 Hvem mannen är.
 Väl educerad
 Och ogenerad
 Är hans person
 Till skick och ton.

(*Alla de öfriga gifva uttryck af skilda känslor af förvåning och misstänksamhet*). (*Ensemble*).

NAS. (*efter ensemblen*). Min herre, säg ert namn!

ERM. Inte än!

NAS. (*för sig*). Det der högst misstänkt ljuder.
 (*högt*). Jag menar dock ni känner mig?

ERM. Inte än!

NAS. (*afsides*). Det än mer misstänkt ljuder.
 Dervid han skrattar; af vrede jag sjuder!
 (*högt och häftigt*)

Min herre, tillåt mig säga ifrån
 Och eder förkunna att jag har en son!

ERM. (*bugar sig leende*). Ni är högst afundsvärd.

NAS. (*gör en grimas*). Hm! Se så der! (*häftigare*)

Min son är denna damens fästman.

ERM. (*son förut*). Beklagar!

Månn' det afgjordt är?

NAS. Ja visst! Och därför säg oss edert namn!

CARL. (*till Nasen*). Inte så häftigt!

NAS. (*vred*). Jo, på stunden vill jag det veta

Ty klart ej är

Om i komplott han var med bofven
 Eller om bofven är just — den der!

ERM. (*skrattar*). Ha, ha, ha, ha!

CARL. (*till Nas*). Hvad faller er in?

ALLA. Mann' denne Gasparone är?
En röfware?

Romans.

1.

ERM. O att jag finge röfvarn vara!
Tro mig det vore ej ert guld
Som stode då för mig i fara,
Jag ville nog en lön mer huld.
Den rikdom jag af er begärde
Den vore af ett bättre slag;
Jag kan ej mäta ens dess värde.
O, att jag vore röfvarn, jag!

2.

Ja, om en sådan fångst jag vunnit,
Då vore all min makt förbi;
Jag åt mig sjelf en boja spunnit,
Hvarur jag aldrig komme fri.
Jag måste afstå nu åt andra
Klenoden, som jag räddat har
Och tyst min väg i fjerran vandra
För det att ej jag röfvarn var!

N:o 4. Terzett.

CARL. Nå väl, vi ock dit in må gå!
Er son mig låter vänta få.

NAS. (*glad*). Ni efter honom längtar då?

CARL. Ah nej, åh nej;
På något sådant hoppas ej!
Fast han är långt härifrån
Eder käre son
Tycks hans pappa en dess mer
Artig kavaljer.
Som mig städs till handa går
Och som mången gång

Att förströ mig väl förstår
 När mig tiden blir för lång.
 Men fast ej jag tar humör,
 Jag tillstår ändå
 Att min fästman sig uppför
 Ej alls *comme il faut*.

ZENOBIA.

Ja! —
 Så nu för tiden äro de unga!
 Funnes ej gamla herrar i klunga
 Hade vi damer dagar så tunga.
 Ty gubbarne, de rara,
 Sin ömhet ej spara
 Som sällan kan oss vara
 Till fara.

ALLA

TRE. Så nu för tiden etc.
 Ja, det kan ej farligt bli
 Allt är blott galanteri,
 Deras tro profvet står,
 De ha rasat ut sin vår.
 Ungdom visst oss (er) tjusar mer
 Men en äldre kavaljer,
 Som till hands jemt vi (ni) ha',
 Han är ock rätt bra! —

N:o 5. Duett.

CARL.

Det gläder mig att ni ä' kvar,
 Ty hittills mig ej möjligt var
 Att tacka er så som jag bör.
 Min hand se här!
 En pant den är
 På hvad sig i mitt hjerta rör.
 Ja!
 Hvarhelst i verlden ni må vara
 Mitt löfte tag:
 Att ni har räddat mig ur fara
 Städs minnes jag.

! Jag glömmer ej ert djerfva mod,
Som kunnat kräft ert eget blod!

ERM. Jag ber — ej mera — fast med fröjd
jag hör!

Hvart ord af er mig lycklig gör.

CARL. Än mer jag ville gerna säga,
Men ej med ord jag slösa plär.

ERM. (*förtjust*). Ett rum uti ert minne ega
För mig den högsta sällhet är!

Ack!

Hvarthän er färd ni ställa tänker

Mitt löfte tag:

Att skydda er för falska ränker

Städs lofvar jag!

Och hotar er en fara än,

Jag vaka skall som trofast vän.

CARL. Jag ber — ej mera, fast med fröjd jag
hör

Hvart ord, som ni på tungan för!

ERM. Snart blir ert hjerta ju bortgifvet;

En annan ni er ömhet ger.

O, att jag finge genom lifvet

Leda och beskydda er!

CARL. Den rätten skall min makes blifva,

Som ej han lär en annan gifva!

ERM. Er make! Än han är det ej!

CARL. (*tvokande*). Men han skall bli . . .

ERM. (*med eftertryck*). Är det så visst?

CARL. (*allt mera tvoksam*). Ja, hvarför ej?

ERM. Hvarför?

CARL. Hvarför?

ERM. Jag än törs ingenting förklara,

Men ber er lyss till vännens varning

bara:

Akta er väl för det röfvarpar,

Som smilande ord på läpparne bär!

I skogen helt ringa faran var;

Mot den som lurar i bakhåll här!

Mins att en vän

Följer er än,

Som skall bevara

Er i all fara!

Hvad än må ske

Ständigt han är

Er när!

CARL.

Trogen en vän

Följer mig än etc.

(*afsides.*) Men hvilken fara menar han

Från mina vänner hota kan?

Kan han väl vara afundsam?

(*högt.*) Hur menar ni? Säg ut rätt fram?

ERM. (*med stegradt uttryck.*) Akta er väl för det
röfvarpar etc. etc.

Mins att en vän

Följer er än, etc.

CARL.

Trogen en vän

Följer mig än, etc.

N:o 6. Final.

ZENOBIA. Hör hvad skrik, hör hvad larm!

Mycket folk skyndar hit.

SORA. (*ur värdshuset.*) Hör hur alla klockor skalla,

Festligt glädjeskotten knalla.

BEGGE. Jubel röjs ehvart man går,

Allt fröjd och lycka spår!

CARL. Lycka — för hvem?

SORA. För hvem?! — För er! —

Ja, blott för er!

CARL. För mig, ack nej!

Så väl ej sker. —

KÖR. Hitåt, kommen gladt hitåt

Med pomp och ståt!

Trumma gladt på tamburin,

Klinge, klinge gigans sträng!

Låt skalnefan stämma i

Sin melodi!

Fröjdeskott och vivatrop
Ljude från vår muntra hop
Så skall festligt dagen firad bli.

I sluten tropp

Stallom oss nu opp!

NAS.

Stilla stå

Och hör nu på! —

Alltnog, vid målet nu vi stå;

Godt folk låt bli att larma så!

CARL.

(*afsides*) Är min process väl afgjord re'n,

Männ' mig till fördel eller men.

KÖR.

Nu hela denna sak vi på det klara ha',

Och ordet ge vår podestå.

1.

NAS.

Så hören på hvad er min mun förkunna!

Ni ser i mig rättvisans tolk,

Som hemtar upp ur vishets djupsta

brunnar

Det klara vattnet åt ett fåviskt folk.

Den det ej tror — i finkan tvärt med

lymmel slik!

Ja!

Ty på Sicilien fins det juridik! :::

(*Refräng.*)

2.

Det gamla slott, lösören, guld med mera

Grefvinnan Santa Croce nu tillhör,

Fast domstoln måste länge nog fundera

Jag såg från början saken som sig bör.

Ett väderkorn jag har, som hufvet slår

på spik,

Ja!

Ty på Sicilien fins det juridik! :::

(*Refräng som ofvan.*)

- ALLA. Hell fru grefvinna! Lof och pris
Att allting gått på lyckligt vis!
- NAS. Jag allraförst lyckönskar er
I högsta grad
Ni ser mig glad;
Men nu om lönen ock jag ber
Att åt min son er ljufva hand
Må knyta Hymens blomsterband!
Ni tiger? —
- CARL. (*afsidet*). Mig tvekan fattar.
Hvad skall jag göra?
- ERM. (*för sig*). Hvad skall hon svara?
- NAS. Har jag ej fyllt min vänskapspligt?
- CARL. Jo visst.
- NAS. Tveka därför ej!
- KÖR. Hvad ämnar hon? Få se, få se
Hvad svar hon skall på frågan ge!
- ERM. (*sakta till Carlotta*). Akta er väl för det
röfvarpar etc.
- CARL. (*afsidet*). Hvad hör jag väl? Hvad bör väl ske?
- ERM. och NAS. Än är hon stum!
- KÖR. Än intet ord?!
- CARL. Nå väl! —
- NAS. Blott med ett ord ni afgör för min son
Hans lycka eller ve! (*afsidet*). Den drum-
meln jemt ä' härifrån!
- CARL. (*med hastigt beslut*). Välan! Jag säger ja!
Det blifve som ni vill!
- NAS. Triumf! Hon säger ja!
- KÖR. Hon säger ja! :::
- NAS. Sindulfo! Hvar kan han hålla till?
- ERM. (*sakta till Carl*). O, må ni aldrig ångra det!
- NAS. (*till Carl*). O, tag emot min tacksamhet!
Ni vill mig dotter bli!
Att denna stund försköna
Låt oss behaget röna
Af glada toners harmoni!

ALLA. Ja, att denna stund försköna etc! etc.

Så sjungom nu en hvar:

Hell detta unga par!

Dem himlen skänke sälla dar!

CARL. Må glädjen herrska nu

Den hela dagen lång.

Bereden er till dans och sång!

ALLA. Beredom oss till dans och sång!

Kupletter.

SORA.

1.

Anzoletto sjöng: "Kom mia bella!

Tag mantiljen, min hulda Estrella!

Och kom ut i den doftande lund

Att vi der må få språka en stund!"

Men Estrella tycks ej honom höra;

Hennes hjerta hans suckar ej röra,

Tills hon hör från den grönskande äng

Klangen af tamburin.

"Hör dessa toner, Estrella!

Det är tarantella,

Som dansas ut på äng.

Kom då och tag med mig en sväng!

Natten på tonernas vingar

Vår lycka oss bringar;

Så kom, min hjertevän

Mens tamburinen klingar än!"

KÖR. "Hör dessa toner Estrella!

Det är tarantella etc."

SORA.

2.

Redan innan han slutat sin visa,

Hon med köld ämnat sångarn afspisa,

Men musiken den stolta betvang.

Nej, Estrella kan ensam ej blifva!

Hennes trots redan börjat sig gifva

- Och snart dansar hon eldig och varm
 Vid sin sångares arm.
 Nu dansar sköna Estrella
 En glad tarantella.
 Berusande musik
 Gör henne öm och kärleksrik.
 Natten på tonernas vingar
 Dem sällheten bringar
 Hon med sin hjertevän
 Dansar der hela natten än!
- KÖR. Nu dansar sköna Estrella
 En glad tarantella etc. etc.
- BENOZZO (*utanför*). Ve, o ve!
- ALLA. Hvad står nu på?
- SORA. Det ä' Benozzo!
- ZENOBIA. Hvad går åt den?
- BEN. (*kommer in*). Ve, o ve!
- NAS. Hur är det fatt? Såg du Sindulfo?
- BEN. Ja förvisst. Vi gingo ju tillsammans bort.
- NAS. Och nu du kommer ensam hem?
 Är han ej med? —
- BEN. Nej, han ä' der! Han bjudits in af
 Gasparone.
- ALLA. Af Gasparone? Hvad menar du? Gif
 oss besked!
- BEN. Åh, en sådan fara!
 Låt mig få andas bara,
 Se'n jag säga vill
 Hur allt har gått till.
- NAS. Berätta då, din fåne,
 Om den der Gasparone —
 Och säg — min son, hvar är han, hvar?
- BEN. På stund! :||: Så här det tillgått har:
 Just der skogen ner mot hafvet
 En sluttning gör helt svag
 Skred signor Sindulfo munter

Och efter honom jag.
 Att tiden gladt förspilla
 Jag gnola' på en sång:
 (gnolar) Tralalala!
 Men plötsligt står jag stilla,
 Herr Sindulfo ser sig om:
 "Hvarför står du der och tiger
 Och blir i synen lång?
 Stäm opp din visa åter
 Ty sången lustigt låter
 När tiden görs oss lång!
 (gnolar) Tralala!
 Dock länge ej det dröjer
 För'n samma skräck han röjer.
 Det prasslar i en buske nu
 Och nå'nting rör sig der — hu, hu!
 Alltmer vi komma nära;
 Jag skulle vågat svära
 Att någon bakom busken står.
 Syn och hörsel förgå!
 Riktigt så
 Ur ett snår
 Rusa hastigt åtta man;
 Nu ett halt
 Blir befordt.
 Jag knappt att blinka hann.
 Dock var i det beslut jag fast
 Till schappen ta med hast.
 Er herr son
 I sin mån
 Snor af som den och den,
 Men med skymf och med hän
 Man griper oss igen.
 Två man mig hugga nu i kragen
 Och mig kasta ner på magen.
 Er herr son i samma stunden
 Blir med tjocka rep bakbunden,

Sättes på en äsna opp
 Och förs bort uti galopp.
 Detta bref man hopvek,
 Och en af rövvarpackét skrek:
 "Du har frihet; tag nu detta!
 Och hemåt dig bege!
 Hvad du skådat der berätta!
 Om vår helsning dit vi be,
 Och att förkorta tiden,
 Så stäm nu opp din sång
 (gnolar) Tralalala!"
 I hvad på mig berodde
 Jag gnodde nu och gnodde
 Tills anden börja mig förgå.
 Men resten lär i brefvet stå!

(Nasoni läser brefvet.)

ALLA (efter läsningen af brefvet).

Hans fräckhet är ej liten

Som väl man hör.

Hur straffa den banditen

Så som sig bör?

NAS. Tolftusen sekiner! Hvar ska' jag dem ta?

Jag kan inte stjåla som han lika bra.

Min son för summan pantsatt är

Hvem hjälper mig ur klämman här?

CARL. Jag summan ger, och det kontant.

NAS. Hvad hör jag? Är det sant?

CARL. Som sagdt!

Den lösen han af er begär

Skall honom tillstæld bli.

NAS. Tolftusen sekiner en småsak ej är! —

ZENOBIJA. Mig gaf han utan lösen fri!

CARL. Men hvem vågar lösen till rövvaren föra?

BEN. Jo jag! Just mig det bör tillhöra

Det är min pligt — jag tvekar ej!

ALLA. Det är hans pligt — han tvekar ej.

BEN. Nu till rövvarn med hans pengar

Jag på stunden mig beger

För att dermed er bevisa

Hur en hjelte sig betar.

Nu har jag fan i kroppen,

Jag känner hjeltemod

Inom mig sjuder, brusar nu

Mitt heta buffelblod.

ALLA. Välan, välan!

Med mod nu grip dig an

Och till röfvarn med hans pengar

På stunden dig bege,

För att dermed oss bevisa

Huru hjeltar sig bete!

Af mod nu han lågar;

Sjelf lifvet han vågar,

Då han helt oförskräckt i sinn

I röfvarkulan träder in.

Och har han den lycka

Från våldet att rycka

Signor Sindulfo utan prut,

Stor blir hans lön till slut.

(Slut på första akten).

ANDRA AKTEN.

N:o 7. Kör.

Hör dessa toner, Estrella!

Det är tarantella

Som dansas ut på äng.

Kom då och tag en liten sväng!

etc. etc.

N:o 8. Kupletter.

ZENOBIA. Och dock — och dock den Gasparone,
Fast en af de banditer,
Han har en hop meriter!

1.

Ja, blicken, som den grymme hade,
En sällsam glöd ådagalade.
Så ryslig han för mig stod fram
Som vargen för det fromma lam!
Jag halfdöd är af fasa redan
Jag höjer händern upp och ber
Med blicken uppifrån och nedan
Han mönstrar mig och sist han ler;
Då domna mina nerver alla
Och jag i vanmakt sjunker ner.
Han rör sig ej, mig låter falla!
Nu fins då inga karlar mer!

2.

Helt hjälplös låg jag nu i sanden
Och ingen räddning var för handen;
En del af bandet stod mig när,
De andra spridda här och der.
Betänker jag hvad kunnat hända
En stackars jungfru späd och svag,
Jag känner ångsten återvända
Uti mitt hjerta än i dag.
Jag börjar just att mig förfära
Ett rop af fruktan jag uppger!
Men — ingen gjorde mig för nära;
Nu fins då inga karlar mer!

N:o 9. Kör och Ensemble.

KÖR. I detta slottets salar vida
Der natt och tystnad länge rådt,

Må dagens ljus sig åter sprida.
Och jubelsånger skalla blott.

CARL. At glädjen egnom oss i dag!

NAS. Sindulfo ännu borta är.

CARL. Snart nog, förr'n ni vet ordet af,
Så har ni honom här!

Men öppnom bal'n i alla fall!

ERM. Hans plats jag gerna taga skall!

Han lär nog tacka mig därför —

NAS. (*afsides*). Den herin topp rasande mig gör.

(*högt*) Signor, ni jemt i vägen är!

ERM. Jag strax ger rum! Om ni blir här,

Jag ut till dansen går!

NAS. (*arg, afsides*). Åt fanders!

Af harm jag dör.

ERM. Er dyre son ni efter skicka bör.

KÖR. I detta slottets salar vida etc.

CARL. Till balen nu, jag ber, jag ber!

NAS. (*för sig*). Om han i vägen kommer mer

Då är han såld! —

KÖR. Till dansen kom!

Må glädjen råda natten om!

ZENOBIA (*som blifvit lemna'd ensam*). Na — na —

Nu fins det inga karlar mer!

N:o 10. Duett.

SORA. Det nedrigt är att mig ansätta

Med frågors mängd så der.

BEN. Sin make allt man bör berätta;

Det i sin ordning är.

SORA. Men när som intet farligt händt —

BEN. Det är just det som ska bli kändt.

SORA. Du ska få se!

BEN. Vi få väl se!

1.

SORA. Det var en kolsvart natt

Allting i mörker låg,

- Så jag kan svära att
Rakt ingenting man såg.
- BEN. Det börjar vackert som jag ser;
Dock — låt oss höra mer!
- SORA. Det var en kolsvart natt etc.
- BEN. Men saken för mig ä' klar,
Tydlig och uppenbar!
- SORA. Nå välan! så säg!
- BEN. Att börja med han tog din hand?
- SORA. Åh nej! Så var det ej.
- BEN. Han tryckte den helt ömt ibland?
- SORA. Åh nej! Så var det ej.
- BEN. I sin han höll den länge kvar?
- SORA. Åh nej! Det är ej sant.
- BEN. Och re'n du mindre fruktan bar
- SORA. Åh nej — du vet ej hur det var!
Det var en kolsvart natt;
Allting i mörker låg, etc.
- BEN. Och se'n?
- SORA. Hur se'n? Ej mer minsann!
- BEN. En liten kyss begärde han —
Och du?
- SORA. Jag vägrade förvisst —
- BEN. Men som den bofven stal till sist
Af dig som intet motstånd gjorde?
- SORA. Jo visst — så långt jag torde!
Han trots mitt motstånd kyssten tog,
Ty van att stjäla är han nog!
(gråter). Hu, hu, hu, hu!
- BEN (härmar henne). Det var ju kolsvart natt;
Rakt ingenting man såg — — —
Jag känner väl den visan, jag!
Och klart är allt mig som en dag;
Ty vet då att jag sjelf banditen var!
- SORA. Var du?
- BEN. Ja jag, just jag!
- SORA. Det ska' man tro?

BEN. Jo jo, jo, jo!
 SORA. Ha! Nu saken är mig klar,
 Som förut mig dunkel var
 I denna mörka natt.
 Fast jag slapp med skrämselfn blott,
 Längre kunde det ha gått
 Med detta stygga spratt.
 Ja, fastän natten kolmörk var
 Är saken nu helt klar.

BEN. (*samma ord*).

SORA. Nu ser du hvart svartsjukan för,
 Hur nedrigt orätt du mig gör.

BEN. Hvad? Att du än kan våga
 Försöka dig försvara.

SORA. Ah, om *mig* är nu ej fråga;
 Men du ska' strax förklara
 Hvad gjorde du för spratt
 I denna mörka natt.

BEN. Hur så?

SORA. Bekänn på stund, min herre! Nå?

BEN. (*för sig*). Bäst är som hon att väfva på.

(*imiterar Sora*).

2.

Det var en kolsvart natt,
 Allting i mörker låg, etc.

SORA. (*förargad*). Stå ej och apa efter mig!
 Hvad gjorde du der? Nå säg!

BEN. (*som förut*). Det var en kolsvart natt,
 Allting i mörker låg, etc.

SORA. Saken för mig ä' klar,
 Tydlig och uppenbar.

BEN. Nå välan! Så säg?

SORA. Du hade der ett rendez-vous.

BEN. Åh nej! ::|: Så var det ej.

SORA. Med någon flicka eller fru?

BEN. Åh nej! ::|: Så var det ej.

SORA. Bekänn på stund, din bof till karl!

- BEN. Jag intet att bekänna har.
- SORA. I kappan var du insvept tätt.
- BEN. Hur vet du väl om du såg rätt?
Ty — det var en kolsvart natt;
Allting i mörker låg, etc.
- SORA. Bekänn ditt bofstreck utan prut,
Ty mellan oss är eljest slut!
Och svara på min fråga!
- BEN. Nå väl! Dig mer ej plåga!
Du gerna allt kan veta få:
Jag med Massaccio just höll på
Att forsla smuggelvaror bort.
- SORA. (*öfverraskad*). Du lurendrejar?
- BEN. (*håller för munnen på henne*). Var tyst! —
- SORA. Blott det?
Och jag som misstänkt dig för trolöshet!
- BEN. Tro aldrig det, min vän!
Du hin på väggen målat blott;
Nej, andra ärn'den allt jag gått
Och skall i afton bort igen! —
- SORA. Hvad rör mig väl ditt smuggeri?
- BEN. Det ger mig guld.
- SORA. Om blott du vill mig trogen bli,
- BEN. Ja — evigt huld.
- SORA. Du gerna smuggla må,
Och att ditt värf må skötas gladt
Jag önskar dig en becksvart natt.
- BEN. (*skrattar*). Ha, ha, ha!
- SORA. En riktigt becksvart natt,
Då inga stjernor le,
Önskar jag dig så att
Ingen ditt värf kan se.
Ja, att ert smuggeri
Må er till vinning bli,
Önskar jag dig en god natt,
Allra mörkaste natt.
- BEN. (*nästan samma ord, enl. partituret*).

N:o II. Scen och Duo.

- CARL. Dunkel natt öfver hafvet alltre'n
Sin vinge slår;
Himlen flammnar af blixstars sken
Och åskan går.
- ERMINIO. (*kommer in genom fönstret*).
Bäfvän väl i mitt hjerta bor
För detta dåd,
Men jag hoppfull mig anförtro
Åt Amors nåd.
- CARL. Är jag allen med mina tankar
Då öfverger mig allt mitt mod.
- ERM. Till verket nu med mod!
- CARL. På honom stads jag tänker då.
- ERM. Det måste ske. Framåt, låt gå!
- CARL. (*hör bullret*). Marietta! Är det du?
(*En blixst upplyser Erminios gestalt*).
(*förskräckt*) O Gud! En karl hos mig!
- ERM. (*närmar sig*). Jag ber er — intet ljud!
- CARL. (*känner igen honom*). Hvad ser jag! Ni —
ni här!
Hur kom väl ni hitin?
- ERM. (*ogeneradt*). Genom fönstret steg jag in.
- CARL. (*med sårad värdighet*). Men för en ärans man
En sällsam väg minsann!
- ERM. (*lätsinnigt*). Bevars! En ärans man!
Hvem vet om jag det är?
- CARL. (*förolämpad*). Ert skämt ej passar här.
Ni eller jag skall gå. (*går beslutsamt till dörren*.)
- ERM. Jag tänkt mig det också.
Gör er ej alls besvär
Ty denna dörr är stängd —
Den andra ock.
- CARL. O, ve!
Gå ut på stund! Om ej —
Jag ropar strax mitt folk!
(*tar till ringhlockan*).

- ERM. (*hotar henne med en pistol*).
 Jag också tänkt mig det!
 Ni skulle tvinga mig
 Begå en våldsamhet
 Ifall ni vågar ropa!
- CARL. Ni smyger in hos mig
 Beväpnad nattetid
 Det är —
- ERM. Jag det medger —
 Det misstänkt synes er!
- CARL. Ett brott mot goda seder.
 Och säg, hvad vill ni här?
- ERM. Om nyckeln blott jag beder
 Till kassaskåpet der!
- CARL. För långt nu skämtet går!
- ERM. Intet skämt! (*går ett steg närmare*).
 Hvad skada om
 Jag fann mig tvungen vara —
- CARL. (*förfärad*). Ett våld!
- ERM. Var lugn, ty ingen fara
 Hotar er person — Nej, nej, blott er
 miljon!
- CARL. (*förvånad*). En tjuf ni alltså är?
 En tjuf och röfvare?
- ERM. (*lätt*). Min gud, hvad vill ni väl?
 Det är ju min metier.
 Ej annat än guldets har lockat mig hit;
 Jag är, som ni finner, en verklig bandit.
 Ja, der kan man se huru skenet bedrar!
 Trots finslipad yta står tjufsinnet kvar.
 Er tjusande skönhet med nöje jag ser,
 Men edra miljoner mig tjusa än mer.
 Ej annat än guldets har lockat mig hit, etc.
 Hvad ej man kan stoppa i fickorna ned
 För mig alltför gerna får vara i fred.
 Ni hört visst någon gång
 Stråtröfvarens kända sång:

“Blir blott fylld min begäran

Då ingår jag

Ej minsta förfäran.

Får jag betaldt,

Strax ni mig ser

Fin som den noblaste kavaljer.

Blott mot kontant

Kling, kling, kling, kling,

Ger jag er fri.

Ha, ha, ha, ha!

Blott mot kontant

Kling, kling, kling, kling,

Blir jag charmant.”

CARL. (*för sig*). Är det sant! Allt mer och mer

Väcks ett tvifvel på hvad jag ser.

Blott mot kontant

Ger han mig fri etc.

Jag knappt vill tro att det är sant.

ERM. Vålan, så gif nu vika!

För länge re'n jag stört er blund —

CARL. Men om nu jag börjar skrika,

Ni gripen blir på stund,

Ni häktas, föres bort

I tunga bojor fången —

ERM. Och hänges innan kort;

Så är af saken gången,

Högst tråkig,

Och bråkig.

Just därför klokast är

Att mera raskhet röja!

Bör ej så länge dröja

Tills man mig finner här!

(*fördrande*). Ge mig nyckeln!

(*Carlotta räcker honom nyckeln*).

Högst förbunden! (*läser upp skåpet*).

CARL. (*för sig*). Hur skall jag det förklara?

Det är ej fruktan bara,

Som mitt hjerta berör
 När hans stämman jag hör.
 Kan mitt guld han behöfva?
 Kom han hit att det röfva?
 Männ en tjuf blott han är?
 Hur lösa gåtan här?

ERM. (*återkommer med en full sedelbok*).
 Det sköna kapital härinne gömmer sig
 Skall bära sina räntor,
 Placeradt klokt af mig.
 Förlåt den frihet jag mig tar!
 Beklagansvärd är dock min lott!
 Det skönsta lemnan här jag qvar
 Och går med snöda mammon blott!

CARL. En artig tjuf, det ä' visst och sant!

Ensemble.

CARL. (*afsides*). Om äfven skräck
 Väcks i mitt bröst,
 Mildare ock
 Hörs der en röst.
 (*högt*). Tag hvad ni vill
 Tag allt mitt guld
 Men på stund er på flykt bege!

ERM. Ha! "Blir blott fylld
 Min begäran,
 Då inger jag
 Ej minsta förfäran,
 Får jag betaldt,
 Strax ni mig ser
 Fin som den noblaste kavaljer."
 (*i det han går.*)
 Tjusande dam, sof nu i ro!
 Gör er för min skull ej besvär.
 Jag känner vägen, må ni tro,
 Adjö, adjö!

CARL. (*för sig*). All min kraft borta är.

N:o 12. Final.

- ZENOBIA. Kom in, kom in!
- MARIETTA. Kom alla och hör
Och se hvad tjuften har tagit sig för!
- KÖR. Hvad har då händt? Hvad står nu på?
- ZEN. Ett rof, ett inbrott här är gjordt.
- NAS. Ett inbrott här?! Nå tala fort!
- ZEN. Fins intet tvifvel mer,
Ty kassan tömd ni ser.
- ALLA. Ja — det tyvärr är sant,
Ej fins en enda slant! —
- NAS. En hel miljon! Hvem skulle tro?
Och det helt tyst i allsköns ro!
Och hvar är tjuften — hvar?
Männ' intet spår man har?
- MAR. Grefvinnan var allen;
Hon ensam säga kan —
- NAS. (till Carlotta). Vet ni hvem bofven är,
Som inträngt här hos er?
- CARL. Han är mig obekant;
Mig fråga intet mer!
- NAS. Jag har min man;
Det var *han!*
- KÖR. Hvilken han?
- NAS. Jag mer ej säga kan
Än att det var han!
Nu söken honom alla
Med vaksamhet så stor!
Nu ska' väl bofven falla
I rättvisans klor! (till de utevarande).
Släpen hit hvem ni får
Att oss ingen alls undgår!
- RÖSTER (utanföre). Vi ha'n till slut;
Följ med nu utan prut!
Fördömda lurk,

Och röfvarskurk.

Ditt timglas runnit ut.

NAS. De ha honom re'n. En prägtig affär!
Helt visst det Gasparone är.
Till ljuset att man må se
Den bofvens fysiognomi!

ALLA. Det ä' Benozzo!

SORA. (*till Ben*). Hvar var du, säg?

BEN. (*sakta*). De störde mig midt i mitt smuggleri.

ALLA. Benozzo blott! Hvad gör han här?

NAS. Välan, bekänn nu fort

Hvad du derute gjort!

Hvi ses beväpnad du

I mörka natten gå?

SORA. (*sakta till Ben*). Ljug hop en ramsa nu!

BEN. (*sakta*). Ej värre konst än så?

1.

Som jag med skymf bemöttes

Af den vi talat om,

Så är väl ingen under

Att ilskan på mig kom.

Ju mer mitt buffelblod

Hos mig fick öfverhand,

Så återkom mitt mod

Och tände vredens brand.

Med mina näfvar blott

Signorn befrias bör

Och utan lösen alls;

Just så en hjelte gör!

Ve dig, du svarta själ!

NAS. Du honom tog?

BEN. Ej än, likväl —

Min pligt jag gjorde nog!

KÖR. Ej än, likväl —

Sin pligt han gjorde nog!

2.

- BEN. Der bofven gick i mörkret
 Jag efter smög med hast.
 Jag tänkte: vänta bara,
 Snart har jag allt dig fast!
 Re'n höjdt var mitt gevär,
 Då jag fick den idé
 Att mycket bättre är
 Ta bofven lefvande.
 Jag smyger sakta fram,
 Min hand kan honom nå,
 Då just — o blygd och skam —
 De der mig rusa på!
 Jag blef nu arg med skäl —
- NAS. Du honom tog?
 BEN. Ej än, likväl —
 Min pligt jag gjorde nog!
(Refräng som förut.)
- NAS. Karl! Blott nonsens pratar du!
 BEN. När de larma' bort han kila'!
 NAS. Låt oss söka utan hvila!
 Efter honom skynda nu!
 Sätt in uti kurrän en hvar utan prut,
 Så få vi väl tag i den rätte till slut!
- RÖSTER *(utanför)*. Nu ha vi'n här! Det allt den
 rätte är;
 Han skall ej mer på alla sätt
 Få håna lag och rätt!
- NAS. *(triumferande)*. Nu ha vi nog den rätte!
 MASSACCIO. Nej, jag är ej den rätte,
 Dock var jag hos banditen
 Och lösen honom gaf,
 Så att vi herr Sindulfo
 Rätt snart få höra af.
 Det svor han vid sin själ.
- NAS. Du honom tog?

- MASS. Ej än, likväl —
Min pligt jag gjorde nog.
(*Refräng som förut.*)
- NAS. Båd' lösen och miljon
Ha nu gått oss ifrån,
Ej heller ser jag till
Min idiot till son.
- RÖSTER (*utanför*). Herr podestå, hvad glädje!
Här ha' vi re'n den tredje!
- NAS. (*glad*). Här ha vi re'n en tredje.
Det tycks gå undan bra!
Du nattens resenär,
Bekänn nu hvem du är!
Hvaren kan sig som bof utgifva;
Det bör dock först bevisadt blifva!
Kan du det, så välkommen var,
Men drag för fan om du är ärlig karll!
- KÖR. Är du Gasparone, säg!
Är du det ej, så gå din väg!
- SINDULFO. Men kära pappa,
Det ä' ju jag!
- NAS. Min son Sindulfo åter här!
- ALLA (*skratta*). Banditen var hans son, ha, ha, ha!
- NAS. Min son är åter här,
Som mig beröfvad var;
Att honom återfå
Hvad glädje för en far!
- DE ANDRA. Hur rörande det är
Och ljufligt för en hvar
Att se en sådan son
Bredvid en sådan far! —
- NAS. (*glad*). Han är ju frisk och sund!
Alltsammans nu på stund
Berätta oss helt kort!
- SIND. De släpade mig bort
Ned i ett kolmörkt källarhål
Som lukta' kaffe, sprit och vin.

NAS. Hvad? Kaffe, sprit och vin?

SORA. (*till Ben*). Aha! Jag förstår.

BEN. (*sakta*). Vårt upplagsmagasin!

NAS. Men så säg oss hvar det var?

SIND. Slikt att säga svårt sig har.

Med förbundna ögon fördes

Jag dit ned; ett ljud ej hördes,

Der jag i mörkret ensam satt.

Helt melankolisk till humör

(*ömt till Carlotta.*)

Och tänkte på min hjertes katt!

NAS. Mera, Mera?

SIND. Plötsligt hör

Jag en röst, som tycktes mig

Vara helt bekant.

Han ropte: släpp den åsnan fri,

Ty allt är klart; det gått galant!

(*repetition af Erminios motiv i duetten.*)

Det är endast guldets, som lockat mig hit;

Om annat ej bryr sig en äkta bandit.

CARL. (*afsidet*). Det var Gasparone, det var en bandit!

ALLA. Det var Gasparone, den djerfve bandit.

CARL. Ja, nu mer ej tvifla jag kan.

Gasparone, röfvarn, var han!

Mitt hjerta förskräckes

Och vreden uppväckes;

Dock bäst att tiga och stilla vara!

Jag kan ej saken mig sjelf förklara.

Mitt guld att stjåla han kom då bara?

Nej, nej! Jag tror det ej!

KÖR. Ja, ej mera tvifla man kan;

Gasparone, röfvarn, var han;

Man skall honom tvinga

Att allting återbringa

Hvad här han stulit,

Hvad här han röfvat.

Han dyrt ska' plikta
 För hvad han öfvat.
 Ja, snart kanaljen
 I höga galgen
 Skall lustigt svänga om.
 Nu derom mer ej tvifvel är,
 Att han var här.
 Han har oss gäckat underbart
 Men bofven ska' vi knipa snart.

(Slut på andra akten.)

TREDJE AKTEN.

N:o 13. Kör af Karabinierer.

När karbinierers raska tropp
 Med ståt marcherar opp,
 Då känner hvar och en sig lugn och trygg
 Bak' karbinierers rygg.
 Och nu hos er
 Vi ta qvarter
 Att edra beskyddare bli;
 Men ock vårt nit
 Med stark aptit
 Står städs i harmoni.
 Respekt för den beväpnade makt!
 I fruar, flickor, ta'n er i akt
 När karabinierers raska tropp
 Till anfall rycker opp!

N:o 14. Valsrondo.

BENOZZO.

"Han blir din herre!" — Det låter bra!
 Saken lär dock sina sidor ha;

Låtom oss se närmare på
 Hur i slikt fall det plär tillgå!
 Utanför dörren står mannen ju,
 Mens cicisbén sitter när hans fru.
 Hos hvarje dam bruket så är
 I de bästa familjer här.
 Långe sig frun i sängen drar,
 Spegeln rundelig tid upptar,
 Sitter se'n i sin glans,
 Tummar sin rosenkrans.
 Svettas i köket mannen får,
Han kokar chokladen,
Han plockar salladen,
 Hustrun med sin abbé
 Syssla med annat, de,
 Hushållet frun ej angår.
 Hör, der från gemaket
 Klinga då och då
 Ljufva stämmor två!
 Mannen tyst tittar i taket
 Mens tenoren han lyssnar på.
 Han får steken vända,
 Efter soppan se,
 Skura knifvarne,
 Har ett fanders schå kanhända
 Att åt hustruns vän laga mat.
 Frun ropar: "fort till torget nu gå!"
 "Se åt hvi skrika ungarne så!"
 "Du stör oss här; vi göra musik."
 Och så går han bort helt flat.
 Nu frun med vännen är vis-à-vis!
 Af mannens vin fylls bägarne i,
 Han tackar, dricker och suckar ibland
 Och trycker damens hand.
 Du stackars äkta man,
 Illa du är deran!

Nej, slik fröjd minsann
 Afstå jag kan!
 "Han blir din herre!" — Det låter bra, etc.

N:o 15. Septett.

- BEN. OCH MASS. Herr podestå!
 NAS. Hvi skriker man så der besatt?
 ZEN. OCH SORA. Kom och hör hur det ä' fatt!
 SORA. Benozzo det är.
 ZEN. Massaccio dertill!
 SORA. Han vinkar.
 NAS. Så låt oss höra hvad han vill!
 BEN. OCH MASS. Här ä' vi!
 DE ANDRA. Här ä' de!
 NAS. Hur är det nu bevändt?
 Säg hvad har händt?
 BEN. Jag har med mig ett bref
 Till er att öfverlemna.
 NAS. Nu åter? Från hvem? Nå säg, från hvem?
 BEN. OCH MASS. Det lär han sjelf nog nämna.
 BEN. En mycket misstänkt karl
 Jag plötsligt varseblef.
 Han sad': "till podestån
 Gå fort med detta bref!"
 MASS. Mig pungen han i handen lad',
 "Tag denna med!" han sad'.
 Och förr'n från hvem jag fråga hann,
 I skogen han försvann.
 DE ANDRA. Så hemligt gå tillväga!
 Rätt sällsamt må jag säga!
 Hvad kan i brefvet stå?
 NAS. (öppnar brefvet). Just det vi spörja må!
 (läser brefvet. Efter läsningen deraf fortfar sången.)
 NAS. (griper glad efter pungen som Massaccio bär).
 Tolftusen sekiner för min son,
 (stoppar in pungen.)
 Dem ä' jag skyldig rent min helsa!

ERM., BEN. OCH MASS. (*sins emellan*).

Han stoppar dem in
Med fröjdefullt sinn.

NAS. (*för sig*). Nu gäller att ock miljonen frälsa!
(*till Benozzo*.)

Men den miljonen, som han stal?

BEN. (*bestämmt*). Den tar han med.

NAS. (*med klagan, afsides*). O, infami!

Då är hon pank. Adjö, parti!
(*aflägsnar sig från Carlotta*.)

ERM. (*till Carl*). Det går ju som jag tänkt,
Det var så min idé. —

ZENOB. (*för sig, beklagande*). Banditen flytt sin kos;
Jag honom aldrig mer får se!

CARL. (*lycklig till Erminio*).

Det tvifvel som mitt sinne brytt,
I lycka byttes det;

Mitt hjerta är som födt på nytt
Af kärleks salighet.

Allt svek med ens jag skingradt ser

Af sannings fackla klar,

Och hoppet mig ett löfte ger

Om ljusa framtidsdar.

På honom jag litar

I ve och i väl;

Hans hjerta är modigt

Och ädel hans själ.

Hans plan nu har lyckats,

Min frihet jag har,

Blott honom tillhöra nu

Min framtids dar.

Ensemble.

ERMINIO. Det tvifvel som mitt sinne brytt etc.

ZENOB. Långt härifrån banditen flytt etc.

SORA. BENOZZO. MASSACCIO.
 Visst ha vi våra hufven brytt etc.
 NASONI. Att den fördömda hofven flytt etc.
*(Hvar och en uttryckande sin sinnesstämning
 i enl. med i partituret införd text.)*

N:o 16. Slutkupletter.

CARL. Gasparone sin bättring nu görer
 Hvad han stulit mig åter tillhörer;
 Gerna röfvarn förlåta jag kan,
 Då med honom min lycka jag vann.
 SORA. I sin djerfvaste kupp har han lyckats
 Och af kärlek med lagern besmyckats,
 Derför alla med fröjdefullt sinn
 I min sång stämman in:
 "Hör dessa toner, Estrella!
 Det är tarantella,
 Som dansas ut på äng;
 Kom nu och tag med mig en sväng!
 Natten på tonernas vingar
 Vår lycka oss bringar;
 Så kom, min hjertevän,
 Mens tamburinen klingar än!"
 ALLA *(repetera)*. Hör dessa toner, Estrella,
 Det är tarantella,
 Som dansas ut på äng etc. etc.

Riddå.

www.books2ebooks.eu